

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci **žalobce: EDHESSA, s. r. o.**, sídlem Spojů 835/2, Ostrava - Poruba, zastoupeného JUDr. Kateřinou Tomkovou, bytem Biskoupky 33, Ivančice, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 3. 12. 2012, č. j. 18229/12-1303-703609,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 3. 12. 2012, č. j. 18229/12-1303-703609.

S nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, došlo dnem 1. 1. 2013 k reorganizaci daňové správy. Nástupcem Finančního ředitelství v Brně se stalo Odvolací finanční ředitelství (§ 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s.ř.s.“/). V dalším textu tohoto rozsudku proto výraz „žalovaný“ označuje promiscue jak původní, tak nástupnický orgán finanční správy, a to dle kontextu dané věty.

I. Podstata věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu Brno III ze dne 27. 6. 2011, č. j. 246718/11/290511704691, kterým byla žalobci za zdaňovací období leden 2009 doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 281 083 Kč, a to podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodné zdaňovací období (dále jen „ZDPH“), a § 147, § 139 odst. 1 a § 90 ve spojení s § 264 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Správce daně (i žalovaný) dospěli k závěru, že žalobce neprokázal, že došlo ke zrušení celého zdanitelného plnění ve smyslu § 42 odst. 1 písm. a) ZDPH, a že byl oprávněn vystavit společnosti VIVA leasing a. s. daňový dobropis. Žalobce tedy neprokázal, že ve zdaňovacím období leden 2009 došlo k samostatnému zdanitelnému plnění podle § 42 odst. 4 ZDPH, a nebyl tedy oprávněn provést snížení daně na výstupu v souhrnné výši 1 178 000 Kč.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce v žalobě předně namítá, že ve věci nerozhodoval místně příslušný správce daně a platební výměr i napadené rozhodnutí jsou tak nicotnými akty.

Podle žalobce dále správce daně v odůvodnění platebního výměru nezpochybnil dobropis č. 002/2009, a proto žalobce považoval pochybnosti ve vztahu k tomuto dobropisu za vyvrácené a v odvolání k němu ničeho nenamítal. Pokud se pak žalovaný tímto dobropisem v odvolacím řízení zabýval, postupoval v rozporu s § 114 odst. 2 daňového řádu.

Žalobce rovněž uvádí, že žalovaný nesprávně posoudil jeho nárok na nadměrný odpočet daně. Poukazuje na to, že oprávněnost vydání daňového dobropisu č. 001/2009 ze dne 21. 1. 2009 na částku 5 000 000 Kč spolu s DPH ve výši 950 000 Kč doložil kupní smlouvou ze dne 21. 11. 2007, odstoupením od této smlouvy

ze dne 21. 11. 2009 a rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2010, sp. zn. 34 C 90/2009. Podle žalobce nevádí, že se soud zabýval otázkou vlastnictví pivovaru pouze v odůvodnění rozsudku. Žalobce k tomu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. 9 Afs 142/2004 (pozn. soudu: žalobce má na mysli rozhodnutí sp. zn. 9 Afs 142/2007, neboť zmiňovaného dne bylo toliko toto rozhodnutí vydáno).

V doplnění žaloby žalobce některou svoji argumentaci rozvedl a upozornil na § 10 a § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Rovněž zdůraznil, že judikatura Nejvyššího správního soudu upřednostňuje hledisko „správnosti“ před hlediskem „fiskálním“.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření plně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené.

Žalobu navrhuje zamítnout jako nedůvodnou a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přičemž se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

IV.a)

Žalobce předně namítal, že je napadené rozhodnutí nicotné, neboť bylo vydáno místně nepříslušným správcem daně.

Za nicotný je třeba považovat správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost). K nicotnosti

přezkoumávaného správního rozhodnutí je soud povinen přihlédnout nejen k námitce žalobce, ale z úřední povinnosti. Podle § 105 odst. 2 daňového řádu je nicotné rozhodnutí, pokud a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně. Obdobně upravuje nicotnost rozhodnutí i zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle jeho § 77 odst. 1 je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení je nicotné dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Z uvedeného vyplývá, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami shora zmíněnými, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu. Právě uvedené přitom lze aplikovat i na správní akty vydávané při správě daní.

Žádné shora popsané vady však soud v napadeném rozhodnutí (ani v platebním výměru) nenalezl.

Žalobcem tvrzená vada spočívající v tom, že platební výměr vydal místně nepříslušný správce daně, by tak ani při své důvodnosti nicotnost platebního výměru (ani následně vydaného rozhodnutí žalovaného) založit nemohla.

Pokud by však platební výměr skutečně vydal místně nepříslušný správce daně, jednalo by se o vadu řízení, která by však byla v daném případě bez jakéhokoli vlivu na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí. I místně nepříslušný správce daně je totiž nadán příslušností věcnou a je tedy schopen vydat rozhodnutí po hmotněprávní stránce v souladu se zákonem. V daném případě žalobce neuvádí, v čem údajná skutečnost, že bylo rozhodnutí vydáno místně nepříslušným správcem daně, zasáhla do jeho práv. Žalobce ani netvrdí, že mu tím byla jakkoli znemožněna jeho procesní obrana. Za této situace nepovažuje soud za nezbytné zjišťovat, zda je tato žalobní námitka důvodnou, neboť ani v případě její důvodnosti by nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nemohla by tak být důvodem, pro který by soud mohl napadené rozhodnutí zrušit.

IV.b)

Soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by žalovaný postupoval v rozporu s § 114 odst. 2 daňového řádu, pokud se zabýval i skutečnostmi v odvolání nezmíněnými.

Podle § 114 odst. 2 daňového řádu přezkoumá odvolací orgán odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

Z uvedeného plyne, že odvolací orgán je povinen se zabývat všemi důvody, které odvolatel v odvolání a jeho případných doplňcích namítal, a se svými závěry ke všem odvolacím důvodům se musí vypořádat v odůvodnění rozhodnutí. Odvolacími důvody je tak vždy vymezen minimální rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán však není omezen rozsahem odvolacích důvodů, a rozhodnutí se tak může odchýlit od odvolatelem požadovaného rozhodnutí. Odvolací orgán tak není při svém rozhodování vázán návrhy odvolatele, je oprávněn změnit napadené rozhodnutí i v neprospěch odvolatele.

V daném případě tedy žalovaný nijak nepochybil, pokud se zabýval i otázkami, které žalobce v odvolání nenamítal. Žalobci přitom nic nebránilo, aby v žalobě brojil i proti těmto závěrům obsaženým v napadeném rozhodnutí.

Soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by z odůvodnění platebního výměru vyplynulo, že správce daně dobropis č. 002/2009 nezpochybňuje.

Podle § 147 odst. 4 daňového řádu dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností.

V daném případě byl platební výměr vydán na základě protokolu o průběhu postupu k odstranění pochybností ze dne 1. 6. 2011 (to je v záhlaví platebního výměru také výslovně uvedeno). S tímto protokolem byl žalobce řádně seznámen na ústním jednání téhož dne. V protokolu je mj. uvedeno, že výsledek postupu k odstranění pochybností je obsažen v úředním záznamu, který tvoří přílohu tohoto protokolu, a který byl předán žalobci. V úředním záznamu je pak na str. 13 jednoznačně uvedeno zjištění správce daně, že dobropis č. 002/2009 nebyl společností VIVA leasing, a. s., řádně doručen, a rovněž závěr správce daně, že odstoupení od smlouvy i vystavení dobropisů č. 001/2009 a č. 002/2009 bylo účelové. Správce daně tak uzavřel, že žalobce oba daňové dobropisy vystavil na neuskutečněná zdanitelná plnění a tedy neoprávněně.

Právě protokol (včetně úředního záznamu) je pak odůvodněním platebního výměru (vedle odůvodnění obsaženého přímo v platebním výměru). Nelze tedy souhlasit s tím, že by z odůvodnění platebního výměru vyplynulo, že pochybnosti správce daně ve vztahu k dobropisu č. 002/2009 žalobce odstranil.

IV.c)

Žalobce dále namítá, že žalovaný ve vztahu k daňovému dobropisu č. 001/2009 nesprávně posoudil naplnění podmínek podle § 42 odst. 1 písm. a), § 42 odst. 4 písm. a) a § 43 odst. 1 ZDPH.

Podle § 42 odst. 1 písm. a) ZDPH může plátce opravit výši daně při zrušení nebo vrácení celého nebo části zdanitelného plnění.

Podle § 42 odst. 1 písm. a) ZDPH je oprava základu daně a výše daně samostatným zdanitelným plněním, které se považuje za uskutečněné ve zdaňovacím období, ve kterém byl daňový dobropis doručen plátcí, pro kterého se uskutečnilo zdanitelné plnění, pokud jde o opravu výše daně podle odstavce 1 písm. a), b) a c) tohoto ustanovení.

Podle § 43 odst. 1 ZDPH pokud dojde k opravě základu daně a výše daně podle § 42 ZDPH, plátce, který uskutečnil původní zdanitelné plnění, je povinen vyhotovit pro plátce, pro kterého uskutečnil zdanitelné plnění, daňový dobropis nebo daňový vrubopis, a to ke dni, kdy byla provedena oprava základu daně. Údaje o dani se v daňovém dobropise nebo v daňovém vrubopise uvádějí v české měně.

Podle citovaných ustanovení tedy může plátce opravit výši daně v případě, že došlo ke zrušení nebo vrácení celého nebo části zdanitelného plnění. Taková oprava je samostatným zdanitelným plněním, které se považuje za uskutečněné ve zdaňovacím období, ve kterém byl daňový dobropis doručen plátcí, pro kterého se uskutečnilo zdanitelné plnění.

Vzhledem k tomu, že správce daně zahájil se žalobcem postup k odstranění pochybností podle § 89 a násl. daňového řádu, bylo na žalobci, aby splnění shora uvedených podmínek prokázal. Postup k odstranění pochybností je procesním prostředkem k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňových povinností daňovým subjektem, který je prioritním nositelem břemene tvrzení a tomu odpovídajícímu břemene důkazního (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 1 Aps 20/2013).

Žalobce tedy měl prokázat jak to, že došlo ke zrušení nebo vrácení celého zdanitelného plnění, tak vyhotovení a doručení daňového dobropisu plátcí, pro kterého se zdanitelné plnění uskutečnilo. Povinnost prokázat tyto podmínky tedy lpí na žalobci, nikoli na správci daně. Této povinnosti ostatně odpovídá i povinnost

zakotvená v § 92 odst. 3 daňového řádu, podle něhož daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Obdobně lze odkázat i na předchozí právní úpravu, konkrétně na § 31 odst. 9 ZSDP, podle něhož je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, k tomu lze odkázat např. na rozsudek ze dne 9. 2. 2005, sp. zn. 1 Afs 54/2004, přístupný na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Stejně tak je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004, přístupný na www.nssoud.cz, z něhož plyne, že v daňovém řízení leží důkazní břemeno na daňovém subjektu; jestliže ten nesplnil svou zákonnou povinnost již v řízení před správním orgánem, nemůže taková skutečnost být k tíži správního orgánu. Ostatně ústavnost této koncepce dokazování v daňovém řízení potvrdil opakovaně i Ústavní soud, k tomu viz např. náleze ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, ze kterého plyne, že úprava důkazního břemene v daňovém řádu představuje v oblasti veřejného práva ještě ústavně konformní průlom do ústavněprávní ochrany autonomie jednotlivce, tedy omezení autonomní sféry jednotlivce, do níž je veřejné moci umožněno zasahovat z důvodu existence určitého a ústavně aprobovaného veřejného zájmu. V daném případě je oním zájmem zájem na stanovení, vyměření a výběru daně, který je z hlediska ochrany vlastnického práva aprobován čl. 11 odst. 5 Listiny, podle něhož lze daně a poplatky stanovovat toliko na základě zákona.

Žalovaný v daném případě dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že došlo ke zrušení zdanitelného plnění a že byl daňový dobropis řádně doručen plátcí, pro něhož se plnění uskutečnilo.

Žalobce má naopak za to, že oprávněnost vydání daňového dobropisu č. 001/2009 ze dne 21. 1. 2009 na částku 5 000 000 Kč spolu s DPH ve výši 950 000 Kč doložil kupní smlouvou ze dne 21. 11. 2007, jejímž předmětem byl minipivovar, odstoupením od této smlouvy ze dne 21. 11. 2009, a rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2010, sp. zn. 34 C 90/2009.

Pokud šlo o kupní smlouvu ze dne 21. 11. 2007 a odstoupení od této smlouvy ze dne 21. 11. 2009, tak tyto listiny neprokazují zrušení nebo vrácení uskutečněného zdanitelného plnění. Navíc podle zjištění správce daně druhá smluvní strana (společnost VIVA leasing, a. s.) s odstoupením od smlouvy nesouhlasila a trvala na platnosti kupní smlouvy.

V odůvodnění rozsudku ze dne 29. 1. 2010, sp. zn. 34 C 90/2009, městský soud konstatoval, že žalobce byl oprávněn od předmětné kupní smlouvy odstoupit a že toto odstoupení je účinné. Po odstoupení od smlouvy se tedy vlastníkem minipivovaru stal žalobce.

Otázka účinnosti odstoupení od kupní smlouvy a vlastnictví pivovaru byla v řízení u městského soudu řešena toliko jakožto předběžná (prejudiciální), kterou si musel příslušný soud vyřešit, neboť její posouzení bylo pro rozhodnutí v projednávané věci, tj. ve věci návrhu na určení neexistence zástavního práva, významné a určující. Předmětem sporu v tomto řízení tedy nebyla otázka určení vlastnického práva k minipivovaru (vzájemný návrh, kterým bylo takové řízení iniciováno, byl na jednání vzat zpět a řízení o něm bylo zastaveno), ale otázka určení existence zástavního práva k tomuto minipivovaru.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. 9 Afs 142/2007, dostupném na www.nssoud.cz, „*správce daně je (...) vázán pravomocným posouzením otázky, o které meritorně rozhodl příslušný orgán v jiném řízení. Za takové rozhodnutí však nelze považovat rozhodnutí, v němž si o této otázce učinil úsudek jakožto o předběžné otázce jiný orgán, a to pouze v odůvodnění předmětného rozhodnutí. Meritorní posouzení otázky se proto musí odrazit ve výroku rozhodnutí příslušného orgánu, neboť pouze výrok rozhodnutí (enunciát či sentence) je závazný pro správní orgány (ust. § 159a odst. 4 o. s. ř.), nabývá právní moci, je vykonatelný a lze se proti němu bránit oprávněnými prostředky*“.

Z uvedeného plyne, že správce daně nebyl ve smyslu § 99 daňového řádu vázán posouzením předběžné otázky vlastnictví minipivovaru, jak je učinil městský soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2010, neboť o této otázce se městský soud vyslovil toliko jako o otázce předběžné v odůvodnění rozsudku. V daném případě tento názor nemusel sloužit ani jako podklad pro další úvahy správce daně, jak se domnívá žalobce, neboť se v době řízení před správcem daně jednalo o rozsudek nepravomocný. Právě uvedené úvahy přitom správce daně srozumitelně do odůvodnění platebního výměru vtělil.

Pokud pak žalobce v žalobě uvádí, že předmětný rozsudek nikdy nenabyl právní moci, neboť v odvolacím řízení vzal tamní žalobce (společnost VIVA leasing, a. s.) žalobu zpět, nelze ve vztahu k závěrům obsaženým v rozsudku cokoli vytýkat ani žalovanému. Nenabyl-li rozsudek městského soudu právní moci, nemohl jím žalobce prokázat, že došlo ke zrušení nebo vrácení celého zdanitelného plnění (minipivovaru). Už vůbec pak tento nepravomocný rozsudek nemohl prokazovat vyhotovení a doručení daňového dobropisu plátcí, pro kterého se zdanitelné plnění uskutečnilo, neboť touto otázkou se vůbec nezabýval. Zdejší soud tedy nesouhlasí se žalobcem v tom, že by předložením rozsudku Městského soudu v Brně prokázal „znovunabytí

vlastnického práva k minipivovaru a oprávněnost vystavení daňového dobropisu č. 001/2009“.

Právě uvedené je přitom podle názoru soudu v souladu se zásadou legitimního očekávání i spravedlnosti (na něž nepřímě odkazuje žalobce prostřednictvím § 10 a § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Správce daně i žalovaný totiž uvedli, proč rozsudek městského soudu neprokazuje podmínky ve smyslu § 42 ZDPH. Z ničeho přitom nevyplývalo, že by žalovaný svým postupem upřednostnil hledisko „fiskální“ před hlediskem „správnosti“.

V. Závěr

Zdejší soud tak dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tedy že žalobce v předmětné věci neunesl důkazní břemeno a neprokázal naplnění podmínek zakotvených v § 42 odst. 1 zákona o DPH.

Je třeba tedy uzavřít, že žalovaný aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného výkladového či procedurálního pochybení, které by mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů tedy žaloba není důvodná. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. července 2014

JUDr. David Raus, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků